

לקראת שבת

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

להתמקד באור ולא בחושך

החסידות מבקשת לעקור את הרע על-ידי הגברת הטוב. היא מחזיקה בתפיסה שכל שיגבר כוחם של הטוב והחיוב, יצטמצם כוחם של הרע והשלילה

בשבת זו יחול יום גדול בתולדות החסידות. זה ח"י באלול, יום-הולדתם של שני המאורות הגדולים - הבעל-שם-טוב (בשנת תני"ח) ורבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל ה'תניא' והשולחן-ערוך ומייסד חסידות חב"ד (בשנת קה"ט). גדולי החסידות אמרו שח"י באלול מפייח רוח-חיים בעבודת-ה' של חודש אלול, שכן ביום הזה ירדו לעולם מאורי החסידות, שהחיו בתורתם את עם-ישראל.

קחו, למשל, את עניינו המרכזי של חודש אלול - התשובה. בלי אור החסידות התשובה מתקשרת עם אווירה קודרת, רצינית עד אימה, עם בכי, עם סיגופים ותעניות, עם נפש ממורמרת ומיוסרת. החסידות באה ומלמדת שגם התשובה יכולה להיעשות מתוך חיוך ושמחה, מתוך מרץ ורעננות, מתוך ריקוד ועליצות-הנפש – ואין כל סתירה ביניהם.

ראייה חיובית

רק החסידות יכולה להוליד את האמרה: אם כל מצווה צריך לקיים מתוך שמחה, על-פי הכתוב "עבדו את ה' בשמחה" - הרי מצווה חשובה כל-כך כמו התשובה, המתקנת את כל הפגמים והחסרונות, על-אחת-כמה-וכמה שצריך לקיימה מתוך שמחה רבה. זו גישתה המיוחדת של החסידות, שהצליחה להאיר באור-יקרות את כל מרכיבי החיים היהודיים.

לעומד מבחוץ הדבר נראה לפעמים כהתייחסות קלילה לחיים. כאילו החסידות אומרת: למה 'לקחת ללבי' ריקוד פה, כוסית 'לחיים' שם, אמרה שנונה לפי הצורך - והכול בא על מקומו בשלום. אך זו התרשמות שטחית בלבד. מי שמכיר את החסידות לעומקה יודע כמה היא רצינית וחודרת כליות ולב. מי שזכה להתוודע למשנתה של החסידות למד, כי גם האמרה החסידית ה'שובבה' ביותר נושאת תכנים עמוקים רבי-משמעות. אין כאן שום קלילות, חלילה, אלא ראייה אחרת של דברים.

החסידות מפנה את מבטה לעבר הצד החיובי שבכל דבר. לא שאין היא מודעת למגרעות ולצדדים השליליים, אלא שהיא מבקשת לעקור את הרע על-ידי הגברת הטוב. החסידות מחזיקה בתפיסה שכל שיגבר כוחם של הטוב והחיוב, יצטמצם כוחם של הרע והשלילה. סילוק הרע, אף שהכרחי הוא, גורם לך להתפלש בדברים שליליים, ולכן צריך לעשות זאת בקיצור ובזריזות האפשרית ולחזור מיד להתעסקות בטוב, בחיוב, באור. מי ששם יותר מדיי דגש בניקוי הרע, ימצא עצמו לבסוף מתעסק בשלילה רוב ימי חייו.

הדרך לקרב

הדברים תקפים בייחוד בימים האלה, ימי תשובה והתעוררות. אתה עומד לפני יהודים אחרים ורוצה לעוררם לתשובה. אתה יכול לתאר באוזניהם כמה הם טועים ושקועים בחטא. אך בידך להסביר כמה טוב ללכת בדרך התורה ולהיות קרוב אל ה'. שתי הדרכים עשויות להשפיע, אבל הראשונה עלולה גם לדכא, לקומם, לעורר תגובות נזעמות; ואילו השנייה מקרבת, מחממת ומעוררת אהבה אל ה' ותורתו.

כך גם בהתמודדות האישית הפנימית: אם נתרכז בחסרונותינו, בסיכום העגום לפעמים של הישגינו בשנה שחלפה, אנו עלולים לשקוע בעצבות ובקדרות ואף להגיע לכלל ייאוש. אכן, צריך לדעת את המגרעות ולהכיר בליקויים, אבל הדגש צריך להיות מושם בעתיד ולא בעבר. עדיף להתרכז בהחלטות הטובות והמתקנות ולא בכישלונות ובהחמצות.

בימי אלול מוטב להתבונן בסגולתם המופלאה של הימים האלה, שבהם 'המלך בשדה' - הקב"ה מתקרב אל כל אחד ואחת מאיתנו ומקבל את תשובתנו באהבה ובפנים שוחקות. מוטב לשמוח על היכולת שניתנה לנו לפתוח דף חדש ולהתחיל מהתחלה. והשמחה ממתקת דינים, פורצת את כל המחיצות, ובזכותה ודאי נזכה לכתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה, ועד שזו תהיה שנת הגאולה האמיתית והשלמה.

עם הלוח ביד

ביום שבת – ח"י באלול – יחול יום ההולדת של "שני המאורות הגדולים": רבי ישראל בעל שם טוב (הבעש"ט), מייסד תנועת החסידות הכללית, בשנת נח"ת (1698), ורבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד חסידות חב"ד, בשנת קה"ת (1745).

חגים לכולם

בית הכנסת חב"ד לדוברי עברית
בניהול הרב ישראל לנדא
מזמין את תושבי האיזור לתפילות החגים
דלת פתוחה - כל הבא ברוך הבא
אפשרות למקומות שמורים
פרטים בטלפון 709-7770 (905)
או באתר: Chabadisraeli.com

תוכנית טלוויזיה המוגשת על ידי הרב לנדא
בערוץ הישראלי תחנה 635 ברוג'רס
התוכנית תשודר ביום ראשון 29/8
בשעה 11 בבוקר

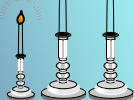
צפיה נעימה !

איחולים

למשפחה לביא

מזל טוב להולדת הבת יעל

הדלקת נרות: 7:45PM

צאת השבת: 8:46PM

ספרו בגויים

אש פרצה ביערות שליד העיר הומיל ברוסיה הלבנה. הלהבות התפשטו במהירות. פחד גדול נפל על התושבים בראותם כי הרוח נושבת בחזקה לכיוון העיר. עוד מעט תגיע האש אל הבתים וכל העיר תהיה בסכנה.

אלה היו ימיה הראשונים של חסידות חב"ד, שסד רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא והשולחן-ערוך. מעת לעת נהג לבקר במחוזות חסידיו. גם קהילת החסידים בהומיל הזמינה את הרבי, והוא נענה וקבע את מועד ביקורו ליום מסויים.

כשהגיע היום המיוחל יצאו בני הקהילה, נערים וזקנים, לקבל את פני הרבי, אולם למרבה האכזבה הוא לא בא. למחרת יצאו התושבים שוב אל שער העיר, בתקווה שאולי היום יבוא, אך לשווא. ביום השלישי נודע פתאום כי הרבי בא לעיר בחשאי. שמחת החסידים הייתה גדולה, ובבית שבו השתכן הייתה תכונה ערה של נכנסים ויוצאים.

זה היה בדיוק אותו יום שבו פרצה השרפה. כל הניסיונות לכבותה עלו בתוהו. מאות פועלים ומשרתיו של הגרף, מושל העיר, התגייסו למלאכת הכיבוי. הם נשאו חביות ודלי מים וניסו לבלום את האש המתקרבת, אך כל מאמציהם לא צלחו.

תושבי הומיל דחקו בחסידים להעזיר לפני הרבי על הסכנה הגדולה. החסידים דיווחו לאדמו"ר הזקן על האש. הרבי קם, יצא מן הבית, עמד ברחוב והביט לעבר האש. באותו רגע אירע דבר פלא. הרוח העזה, שנשבה עד כה לעבר העיר, שינתה בבת-אחת את כיוונה. לא עבר זמן רב והכבאים השתלטו על האש, עד שכבתה לגמרי.

המופת הגלוי היה לשיחת היום והגיע לאוזני הגרף. האיש התפעל מאוד ואמר למשרתיו כי הוא מעוניין לפגוש את הרב שחולל את הנס. "אמרו לו", אמר למשרתיו, "כי רוצה אני לראותו. הוא מוזמן לבוא אליי, ואם רצונו שאבוא אליו – מוכן אני לכך".

משרתי האדון חזרו ובפיהם התשובה כי הצדיק מוכן לקבל את הגרף. מיד עלה הגרף אל מרכבתו ההדורה ויצא אל הבית שבו השתכן אדמו"ר הזקן. הרבי יצא אל פתח הבית ובירך את הגרף לשלום.

התרגשות עזה נראתה על פני האיש. בקושי הצליח להוציא מילה מפיו. לבסוף שאל: "העוודן חי?!" חיוך קל עלה על שפתותיו של הרבי, והוא ענה: "טועה אתה בי. אני תלמיד-תלמידו של מי שאתה מתכוון אליו". פגישתם

ביכורים

"וְהָיָה, כִּי-תָבֹא אֶל-הָאָרֶץ, ... וְלָקַחְתָּ מִרְאשֵׁית כָּל-פְּרֵי הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֶרֶץ ... וְשָׂמֶת בְּטָגָא (סל) וְהִלַּקְתָּ, אֶל-הַמִּקְוִים, אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ, לְשָׂכַן שְׁמוֹ שָׁם" - חובת מצוות ביכורים חלה על מי שמגדל בחלקת אדמתו את אחד משבעת המינים שנתברכה בהם ארץ ישראל. מיד כשהוא רואה את ביכורי (ראשוני) גידוליו עליו לתת בהם סימן ומאוחר יותר, כשיבשילו, להביאם לירושלים. כל אנשי המחוז היו מתכנסים באחת הערים וצועדים בשיירה לבית המקדש כשיבידיהם סלים עמוסי פירות מובחרים. בראש התהלוכה צעד השור, שהיה מיועד לקרבן, כשקרניו מצופות זהב. כל הדרך שרו וניגנו מזמורי תהילים לצלילי החליל עד הגיעם לקרבת העיר, שם היו יוצאים לקבל את פניהם אנשי ירושלים ויחד היו צועדים עד לבית המקדש. כל אחד היה נותן את סל הביכורים לכהן וכששניהם החזיקו את הסל היה הישראלי מתוודה לפני ה' ומשבח אותו על חסדיו מאז בחירתו באברהם אבינו ועד לכניסה לארץ - שאיפשרה את הבאת ביכורי היבול. בגמר הווידוי היה מניח הכהן את הביכורים ליד המזבח. מצוות הביכורים מזכירה לאדם שלא בכוחות עצמו הגיע להצלחה אלא רק בעזרת ה' זכה לשפע ועושר. לכן את ראשית היבול המובחר הוא מביא לה', שלו הארץ ומלואה.

היום הראשון בארץ

כשהדבר היחיד המבדיל ביניהם לארץ המובטחת הוא נהר הירדן, מעדכן משה את בני ישראל בכל הפעולות הקשורות בחציית הירדן והרגעים הראשונים על אדמת ארץ כנען. "וְהָיָה, בְּעֶבְרָכֶם אֶת-הַיַּרְדֵּן, תִּקְיִמוּ אֶת-הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם, בְּהָרַעַב; וְשָׂדֶת אוֹתָם, בְּשִׂיד" - שתיים עשרה גדולות הוציאו ישראל מקרקעיתו של הירדן והובילו אותם עד להר עיבל שליד שכם, שם בנו מהן מזבח ובחלקו החיצוני חקקו את כל התורה מ"בראשית" בלשון הקודש, ועוד שבעים פעמים נוספות כפי שהיא מתורגמת לכל השמות שבעולם. בדרך זו ביקש משה, להשריש בלב העם, כבר בפיתחה של הארץ, שמטרת הכניסה לארץ היא קיום התורה ומצוותיה. בהר עיבל ובהר גריזים התחלקו השבטים לשניים ונשבעו בעניית אמן על שתיים עשרה הברכות למקיים את המצוות וההיפך למיפר אותן.

הברכה והתוכחה

אולם לפני כן, עוד בעומדם בארץ מואב, כרת משה עם בני ישראל את הברית שהיא המשכה של הברית שנכרתה בין עם ישראל לאלוהיו במעמד הר סיני. ברית זו מבטיחה לעם ישראל כי אם ישמור את מצוות ה' ויקיים את רצונו יבורך בכל טוב: "וְהָיָה, אִם-שָׁמוּעַ תִּשְׁמָע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ ... לְשֹׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי, אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם—וַיִּתְּנֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ, עֲלֶיךָ, עַל, כָּל-גּוֹי הָאָרֶץ. וְבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל-הַבְּרָכּוֹת הָאֵלֶּה, וְהַשִּׁיגְךָ—הַצַּלְחָה בְּמַלְחָמוֹת עִם הָאוֹיְבִים: " יִתֵּן ה' אֶת-אֲבִיבֶיךָ הַקְּטָנִים עֲלֶיךָ, וְנִפְּסִים לְפָנֶיךָ: בְּדָרֶךְ אֶחָד יֵצְאוּ אֲלֶיךָ, (למלחמה) וּבְשִׁבְעָה דְרָכִים יָנוּסוּ לְפָנֶיךָ (מֵרֹב בַּהֲלָה יִבְרָחוּ וַיִּתְפָּזְרוּ לְכָל צַד)", "וְיָרְאוּ כָּל-עַמֵּי הָאָרֶץ, כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֶיךָ; וְיָרְאוּ, מִמֶּנִּי". ברכות בעניינים גשמיים: "בְּרוּךְ אַתָּה, בְּעִיר; וּבְרוּךְ אַתָּה, בְּשָׂדֶךָ" "יִפְתַּח ה' לְךָ אֶת-אוֹצְרוֹ הַטּוֹב אֶת-הַשָּׁמַיִם, לְתֵת מִטֶּר-אֶרֶץ בְּעֵתוֹ, וּלְבָרֶכְךָ, אֶת כָּל-מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ". ובאופן המדיני – "וַיִּתְּנֶךָ ה' לְרֹאשׁ, וְלֹא לְלוֹבֵב, וְהָיִיתָ רַק לְמַעֲלָה, וְלֹא תִהְיֶה לְמִטָּה".

אך אם ח"ו לא תשמעו בקול מצוות ה' אזי עתיד שחור וצרות רבות צפויות לבוא עליכם: "וְהָיָה, אִם-לֹא תִשְׁמָע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ, לְשָׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי וְחֻקֹּתַי, אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם וְבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל-הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה, וְהַשִּׁיגְךָ ...".

וַיִּתֵּן ה' לְךָ שֵׁם לֵב רַגֵּז (חרד), וְכִלְיוֹן עֵינַיִם וְדָאָבוֹן נֹפֶשׁ, "וּפְחַדְתָּ לִילָה וַיּוֹמֶם, וְלֹא תִאֲמִין בְּחִינָיִךָ. בְּבִקְרַת תִּאֲמַר מִי-יִתֵּן בְּקֶר מִפְּחַד לְבָבְךָ אֲשֶׁר תִּפְחַד, וּמִמְרָאָה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאָה". – תאורים אלו מזכירים ת הרדיפות וההשמדות שעבר העם היהודי.

אולם, למרות כל הצרות והזוועות האיומות, לא ניתק הקשר בין ישראל לקב"ה, כפי שמובא בתוכחה שבספר ויקרא: "וְאָף-גַּם-זֹאת בְּהִיּוֹתֶם בְּאֶרֶץ אֲרִיבִיחָה, לֹא-מֵאֲסִיתֶם וְלֹא-עָלַתֶם לְכַלְתֶּם--לְהַפֵּר בְּרִיתִי, אִתְּם: כִּי אֲנִי ה', אֱלֹהֵיכֶם".

הסתיימה. הגרף, שנראה קורן מאושר, הודה לרבי על הפגישה. החסידים והצופים בפגישה היו סקרנים לפשר הדבר. כמה מהם אזרו עוז ופנו אל הגרף בבקשה להסביר להם את הדברים. הגרף היה עתה נינוח. הוא התיישב בכורסה מרווחת והחל לספר: את הסיפור שמעתי מאבי. בזמנו היה מפקד גדוד, ונאלץ לצאת עם גדודו

למרחקים. הגדוד קבע את משכנו סמוך לעיירה מז'יבוז'. זו הייתה תקופת מלחמה. הדואר לא פעל, והקשר היחיד התנהל על-ידי שליחים. בגלל המצב הזה לא קיבל אבי כל ידיעה מאשתו ומהנעשה בביתו במשך חודשים רבים, והדבר גרם לו דאגה רבה.

יום אחד נודע בגדוד כי שר הצבא העליון אמור לבוא לביקור. לקראת הביקור פנה אבי אל החיית של הגדוד כדי להזמין בעבור החיילים מדים חדשים. החיית, שהכיר את אבי כאיש צוהל ושמח, הביט עליו בעין בוחנת ואמר: "אתה נראה לא-טוב. קרה משהו?".

בתחילה נמנע אבי מלספר את אשר על לבו, אך כשחף עליו החיית עוד, סיפר כי כאשר עזב את הבית הייתה אמי בחודשי הריונה הראשונים. עברו חודשים רבים ועדיין לא שמע ממנה מאומה.

אמר לו החיית: "יש בסביבתנו איש עושה פלאות. הוא יוכל לומר לך מה שלום אשתך". שמח אבי, קרא לאחד החיילים ושלח אותו אל הצדיק. הוא ביקש מהצדיק לבוא אליו, והנחה את החייל שאם לא יסיכים הצדיק לבוא אליו, יקבע לו מועד שבו יוכל אבי לבוא אל הצדיק.

החייל חזר ואמר כי הצדיק מבקש שאבי יבוא אליו. הצדיק קיבלו במאור-פנים, ועוד בטרם הספיק אבי לטווח את בקשתו, נתן הצדיק בידו מראה ואמר: "הבט בה ואמור לי מה אתה רואה".

אבי הביט במראה ונדהם. הוא ראה כי הוא גומא מרחקים, כאילו טס באוויר. חלף מעל כפריים, נהרות ואגמים, עד שהגיע אל עירו, הומיל. בהיכנסו לעיר התקדם לעבר ביתו, והנה ראה את החווה הגדולה שבה מוצב ביתו המפואר. בהתקרבו אל הבית נוכח ששער הצר נעול. הוא הביט פנימה, מבין סורגי השער, וראה את משרתיו רצים אנה ואנה. תתאורם שמע אחד מבשר לחברו כי זה עתה ילדה אשת האדון בן זכר...

לאחר אותו רגע לא ראה עוד כלום. הצדיק פטרו לשלום, ואמר לו כי הבשורה תימסר לו גם על-ידי שליח שיבוא אליו בעוד כמה ימים, וכך היה.

"הבן שגולד, הוא אני", סיים הגרף את סיפורו באוזני החסידים. "הצדיק ההוא היה מכונה 'בעל-שם-טוב'. כאשר שמעתי על הפלא שחולל רבכם בחבטו על האש, אמרתי בלבי שזה בוודאי אותו צדיק שאבי היה אצלו. לכן שאלתיו אם עודנו חי, והוא ענה לי כי הוא תלמיד-תלמידו. אך הפגישה עמו גרמה לי עונג לא-יתואר".

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה נהנה לקרוא את החומרים של גיליונות "לקראת שבת".
תן יד להפצת הגליון וצורף לרשימתינו גם את חבריך.